

Gràcies. Moltes gràcies. Moltíssimes gràcies.

Us imagineu a vosaltres d'adolescents? Encara que de vegades ens costi recordar-ho, tots i totes ho hem estat. A alguns ens queda força lluny però, si m'hi esforço, encara recordo la meva època d'adolescent. És quan comencen la major part de primeres vegades socials. Primers amics i amigues de debò. Primeres relacions. Primers desenganys. Primeres experiències. Un munt. De tot. Algunes bones i altres de no tan bones, i alguna de dolenta: de dolenta dolenta, però totes sense excepció acaben conformant qui som. En quin adult ens transformarem. I tot gràcies a les experiències que vivim de joves i d'adolescents. *Per Enric Bastardas, especialista en programació neurolingüística i col·laborador de l'entitat santcugatenca Edbuilding.org*

Us imagineu que, quan començàveu a viure aquestes primeres experiències, us haguessin dit que us haviu de quedar a casa i que no se sap per quant de temps? I que quan podies comptar a sortir, havies de fer-ho en grups petits, amb mascareta i sense poder-te tocar? I que no se sap, tampoc, per quant de temps? I que les classes del curs escolar s'ha de fer de manera de vegades presencial i de vegades online? Maleït (o beneït) google meet! Ja no ens podem ni posar malalts a casa tranquil·lament! Però, en canvi, tota la resta, potser no es podrà fer. Potser no es podrà anar de colònies. Potser no es podrà fer aquell musical que els teus companys i companyes de cursos superiors sí que han fet i t'han repetit, des de fa temps, que mola molt, que val molt la pena. Potser no podreu fer aquella sortida de 3 dies amb els teus amics i amigues. Heu tingut un any de mínims, amb allò necessari, però no prou. Anar a classe i estudiar, mola. Però només anar a classe i estudiar, no mola tant.

Si a mi em diuen que m'he de passar un any i mig perdent, en el pitjor dels

casos (o, posposant, en el millor) totes aquestes experiències que he beneït i maleït tantes vegades, diria que no ho podria suportar...

...I ara resulta que els nostres joves i adolescents ho han hagut de suportar, ho estan suportant i ho suportaran. I seran unes primeres experiències molt diferents, que els marcaran, beneïda resiliència. Ara toca viure una altra vegada, com a joves i com a adolescents. Toca equivocar-se i tornar-se a equivocar, perquè així se n'aprèn. Hi tenen

tot el dret. Tot el dret del món. Ens n'hem oblidat una mica dels nostres joves i adolescents pensant que ja se'n sortirien tots sols. Són grans però no del tot. De fet, s'estan fent grans. Ara els toca a ells i a elles ser els protagonistes.

Gràcies. Moltes gràcies. Moltíssimes gràcies. No us ho direm mai prou. Ho repetiré cada vegada que faci falta.

Gràcies. Moltes gràcies. Moltíssimes gràcies. ■